

v drugi pa zlate bukve, v katerih je imel zapisane vse pridne in lene učence. Tako vsaj je trdil Mačkov Andrejče.

„Bog vas pozdravi, moji mali,“ reče Miklavž. Potem odpre knjigo ter pokliče: „Joško Govedar, povej, koliko je bogov!“ In Joško vstane in ponosno zavpije: „Deset“. Njegov glas je odmeval po sobi. Vsi navzoči se zasmejejo neumnemu odgovoru Joškovega. Miklavž pa vzame angelu na levici zvonec in pozvoni. Nerodno se privali parkelj v hišo. Zakadi se pod mizo po Joška. Nekateri otroci se ojunajo in naložé porednemu parklju z nogami nekaj krepkih brc; a drugi plaho vstanejo in stopijo na mizo. To je bil čaren prizor! Parkelj pa pograbi Jožeta Govedarja, in ga tira vun na dvorišče, kjer ga namaže s sajami in ga potem izpusti. Medtem pa Miklavž izprašuje druge otroke in jim deli bogate darove.

Parkelj pa se še enkrat vrne v sobo in pograbi raz peč domačega pastirja. Vrže ga čez hrbet in hajdi ž njim v sneg! Kot mokra miš se stresa ubogi pastir, ko se s trudom izkobaca iz mokrote. Drugi dan so se mu pa posmehovali tovariši.

Prav so imeli! Saj tudi ni znal, kakor bi bilo v čast fantinu, ki je hodil šest let — in še čez — v šolo.

Vukovoj.

Sveti Miklavž.

Sveti Miklavž po zemlji hodi,
roj krilatcev s sabo vodi,
v mesto trg in vas
hodi slušat dece glas.

S palico in zlato mitro
pot ubira svojo hitro;
lepih z njim daril
nosi angel srebrokril.

Ej, peklenšček pa rožljaje
se za njim po snegu maje,
v košu pa — oj stok! —
roj porednih je otrok.

Ljudmila Modičeva.

